

Jest jisto, že zaměstnanec v oboru živnosti dlužníkovy s příjmem 7.209 Kč byl by podroben povinnému nemocenskému pojištění. Podle toho má dlužník příjem rovnající se příjmu uvedenému v odst. (1) § 4 zák. čis. 34/1934 sb. z. a n. a není u něho splněna druhá podmínka tohoto předpisu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud nevyslovil, jak míní dovolací rekurent, názor, že osoby, jež provozovaly samostatnou výdělečnou činnost a musily se jí pro hospodářské poměry vzdáti, jsou vyloučeny z ochrany proti exekuci a konkursu, mají-li sebe menší příjem, nýbrž vyslovil jen, že není z § 4 odstavce (2) zákona čis. 34/34 sb. z. a n. jasno, jaké měřítko jest vzítí pro výši příjmu. V tom má sice pravdu, avšak pomůcku poskytuje důvodová zpráva (tisk. čis. 1211), podle níž jest důvodem ochrany jednak nebezpečí, že si nezaměstnaný nemůže často opatřiti ani nejnütnější potřeby k výživě své a svých rodin, jednak, že nemají ani prostředky k plnění závazků převzatých v době, kdy ještě krise nebylo. Rozhodují tudíž pro určení výše příjmu podle § 4 odstavce (2) zákona nejen ohledy na výživu, nýbrž i na závazky nezaměstnaného, jež mohou býti u zaměstnanců téhož oboru, avšak různé kategorie, rozdílné. Osoba, jež prováděla samostatnou výdělečnou činnost, neměla mzdu podle mzdového tarifu ani mzdu v místě obvyklou a mzda jejích zaměstnanců byla různá podle druhu práce a nemusí proto měřítkem pro výšku příjmu podle § 4 odstavce (2) zákona býti nejnížší mzda zaměstnance nejnížší kategorie, nýbrž mzda toho zaměstnance, která by neohrožovala výživu osoby, jež prováděla dříve samostatnou výdělečnou činnost a poskytovala mu aspoň částečnou možnost, aby svým závazkům z dřívějších dob mohl dostáti, což lze řešiti jen pro každý případ zvláště. Dovolací rekurent má podle zprávy ministerstva národní obrany výslužné, jež i s přídavkem za zranění a s přídavky na děti činí ročně 9.608 Kč 40 h, tedy měsíčně 800 Kč 70 h, což nepřesahuje mzdu zaměstnance podrobeného nemocenskému pojištění, jakž patrně z § 6 zákona z 8. listopadu 1928 čis. 184 sb. z. a n., byť by stačil tento příjem k opatření nutné výživy, neposkytuje vůbec možnost, aby mohly býti aspoň částečně spláceny dluhy z doby před hospodářskou krizí, zejména an dovolací rekurent jen na daních dluží podle navrhovatelky 754.214 Kč 75 h.

Čís. 13900.

Pokud spor o vrácení zbytku stavebního vkladu, jenž byl složen při nájmu bytu v družstevním domě, spadá pod § 49 čis. 5 j. n., třebaže žalované družstvo ve sporu namítalo, že stavební vklad byl vázanou půjčkou poskytnutou družstvu.

Soud příslušný podle § 49 čis. 5 j. n. pro postupitele platí i pro postupníka.

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhali se žalobci jako postupníci na žalovaném družstvu vrácení zbytku stavebního vkladu 23.294 Kč, jež jejich postupitel složil žalovanému družstvu v roce 1925. Námitku věcné nepříslušnosti soud první stolice zamítl. Rekursní soud vyhověl námitce a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Otázku, o niž tu jde, řešil nejvyšší soud již v rozhodnutí čís. 8217 sb. n. s., kde dovodil, že o námitce nepříslušnosti jest rozhodnouti jen na základě údajů žalobcových, nikoliv však jen těch, jež jsou v žalobě, nýbrž i údajů přednesených v ústním jednání o námitce, a že na příslušnost dovolaného soudu jest uznati, ukáže-li se, že sporná věc by patřila na dovolaný soud podle toho, jak žalobce svůj žalobní nárok podle jeho skutkového a právního podkladu opodstatňuje. Zda tento základ jest po právu, čili nic, nelze arci v tomto mezisporu zkoumati, neboť to se dotýká již věcné oprávněnosti žalobního nároku. V důsledku této právní zásady nelze tedy námitku nepříslušnosti soudu opírat o to, že tvrzený skutkový a právní základ jest nesprávný. Podotknouti jest, hledíc k případu, o který tu jde, že postup pohledávky, působící jen změnu v osobě věřitele, nedotýká se důvodů věcné a místní příslušnosti, pokud se nezakládají ve zvláštních osobních poměrech oprávněného nebo zavázaného (srov. rozh. čís. 253 sb. n. s.). V souzeném případě domáhají se žalobci podle svého přednesu jako postupníci vrácení zbytku stavebního vkladu, který jejich postupitel složil žalovanému družstvu v roce 1925, a tvrdí, že žalované družstvo pronajalo postupiteli ve svém domě byt smlouvou ze dne 10. dubna 1925, že jednou z podmínek nájemní smlouvy bylo, že nájemník složí na byt stavební vklad 40.000 Kč, že vklad složil dne 30. dubna 1925, že dopisem z 21. prosince 1932 vypověděl nájem bytu i stavebního vkladu podle smlouvy na půl roku, že žalovaná strana vzala výpověď na vědomí dopisem z 28. prosince 1932, že se však zdráhá zbytek stavebního vkladu vyplatiti. Žalovaná strana opodstatňuje námitku věcné nepříslušnosti tvrzením, že stavební vklad byl v á z a n o u p ů j č k o u poskytnutou družstvu, že tato povaha stavebních vkladů byla určena výslovně dodatkem k § 2 stanov usneseným na valné hromadě dne 17. listopadu 1932, a že proto žalobní nárok není nárokem ze smlouvy nájemní. Tato námitka je námitkou hmotněprávní, jejímuž řešení nelze v mezisporu o příslušnost předbíhati, neboť žalobci trvají na tvrzení, že pro žalobní nárok neplatí stanovy družstva, nýbrž ujednání z 10. dubna 1925. Prvý soud správně rozpoznal, že podle obsahu tohoto ujednání bylo p o d m í n k o u uzavření nájemní smlouvy, že nájemník složí stavební vklad. Šlo tu o odkládací výminku, na níž záviselo nabytí práva, t. j. účinek nájmu. Když proto nyní žalobci jako postupníci nájemníka se domáhají vyplacení zbytku složeného stavebního vkladu, jde podle skutkového a právního opodstatnění žalobního nároku o spor ze smlouvy nájemní,

jenž se netýká ani bytí smlouvy, ani zaplacení činže, takže jest opodstatněna příslušnost okresního soudu podle § 49 č. 5 j. n.

Čís. 13901.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Dokud usnesení v nesporném řízení nebylo účastníku řádně doručeno, nenabylo proti němu právní moci. Lhostejno, že tomuto účastníku bylo zatím doručeno usnesení rekursního soudu o rekursu jiného účastníka proti usnesení prvního soudu.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1174/34.)

K návrhu poručenstva uložil soud první stolice usnesením ze dne 13. září 1933 nemanželskému otci, by platil dítěti výživné. Do tohoto usnesení stěžoval si jménem dítěte poručník co do výše výživného. Rekursní soud usnesením ze dne 16. února 1934 napadené usnesení potvrdil. Dne 14. dubna 1934 podal nemanželský otec do usnesení prvního soudu recurs, jež rekursní soud dne 8. června 1934 odmítl. Důvody: Stěžovatel napadá usnesení první stolice, ač sám ve stížnosti uvádí, že mu bylo již v této věci dne 30. března 1934 doručeno usnesení soudu rekursního, vyvolané stížností poručenstva dítěte. Stěžovatel si neuvědomuje, že nelze v tomto období věci napadati usnesení soudu první stolice, když již rekursní soud usnesením ze dne 16. února 1934 rozhodl a usnesení soudu prvního potvrdil. Soud rekursní jest svým usnesením vázán, a proto nelze nyní již napadati usnesení soudu první stolice stížností, ať již z důvodu jakéhokoliv. Stížnost ta jest nyní proti usnesení soudu prvního nepřipustná, stěžovatel by snad mohl revisní stížností odporovati usnesení rekursního soudu, nikoli však napadnouti usnesení soudu první stolice, jež rekursní soud potvrdil.

Do tohoto odmítacího usnesení podal nemanželský otec recurs k nejvyššímu soudu. Nejvyšší soud k tomuto rekursu zrušil napadené usnesení jakož i usnesení rekursního soudu ze dne 16. února 1934 a usnesení prvního soudu ze dne 13. září 1933 i s předchozím řízením, pokud se týkalo návrhu poručenstva, jako zmatečné a uložil prvnímu soudu, by po dalším řízení o návrhu znovu rozhodl.

Důvody:

Jak ze spisů patrně, nebyl stěžovatel, nemanželský otec, o návrhu poručníka nemanželského dítěte na určení výživného vůbec slyšen, aniž vyzván, by se do určité lhůty o něm vyjádřil. Tím byl porušen předpis druhého odstavce § 18 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. a je tu důvod zmatečnosti § 41 g) tohoto zákona, k němuž jest podle (4.) odstavce tohoto zákonného předpisu přihlížeti z úřadu, tedy i soudem vyšší stolice, k němuž věc došla k přípustnému oprávněmu prostředku. Recurs k nejvyššímu soudu podaný stěžovatelem proti odmítavému usnesení rekurs-